

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ВІЛЬЯМ ТРАНДЛ

Знайомтеся, це – Вільям Трандл.

Вам варто дещо знати про Вільяма: Вільяму подобалися динозаври. Ні, не просто подобалися. Він їх обожнював. Насправді, він обожнював їх настільки, що мені, мабуть, варто написати це великими літерами, ось так...

**ВІЛЬЯМ ОБОЖНЮВАВ
ДИНОЗАВРІВ! У ВІЛЬЯМА
БУЛИ...**

вибачте, у Вільяма були піжами з динозаврами, шкарпетки з динозаврами, трусики з динозаврами, зубна щітка у формі динозавра,

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

шпалери з динозаврячими візерунками, два плакати з динозаврами, нічник з динозавром і більше іграшок-динозаврів, ніж могла вмістити найглибша сумка у світі, але одне Вільям знав напевне – іграшкових динозаврів забагато не буває!

Вільям жив у похилому будиночку на околиці гомінкого містечка, розташованого на околиці ще більш гомінкого міста, і хоч будиночок був малий, він насправді ніколи таким не здавався, оскільки там жило лише двоє людей: Вільям і його тато, Боб Трандл.

Вам, мабуть, цікаво, чому у Вільяма не було мами. Звісно ж, колись вона в нього була, та, на жаль, померла дуже давно, коли Вільям був іще немовлям. Тож, скільки Вільям себе пам'ятав, вони завжди жили вдвох – лише він та містер Трандл.

Не менше за динозаврів Вільям любив **Різдво**, але навіть не наполовину так сильно, як його татко.

Містер Трандл так обожнював Різдво, що, коли воно минало, він ридма ридав цілий тиждень, а бувало, й до кінця січня, відчайдушно хапаючись за Різдво! У шафі він навіть тримав таємну, незмінно

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

прикрашену ялинку, яка щоразу, коли він відчиняв дверцята в пошуках шарпеток, спалахувала вогниками. Щоранку, вдягаючись, містер Трандл дивився на свою таємну ялинку і промовляв до себе: «Кожен крок, що віддаляє тебе від останнього Різдва, наближає до наступного». Саме ці слова тримали його на плаву цілий рік.

Але цього ранку містер Трандл почувався навіть дуже щасливим – надворі був перший день грудня.

– Час збиратися до школи, Вілліпук! – гукнув містер Трандл з кухні, намазуючи маслом два гарячі пухкі крampfети* (улюблений сніданок містера Трандла).

Вільям закотив очі від того дурного прізвиська, яке йому придумав тато, – *Вілліпук!*

– Тату, годі мене так називати. Мені без трьох місяців вісім. Не сором мене! – крикнув Вільям зі своєї кімнати, набиваючи свій рюкзак книжками.

– Я думав, ми домовилися, що я можу називати тебе «Вілліпук», коли ти не в школі? Хочеш ти цього чи ні, але ти не можеш змінити правила, Вілліпук! – дражнився містер Трандл, зайшовши в кімнату сина. – З першим грудня!

* Британські оладки з пористого тіста. – Прим. пер.

Містер Трандл засіяв усмішкою, поставивши піднос зі сніданком на стіл сина і радісно кивнувши на щось прямокутне поруч із тарілкою золотистих крапетів. Вільям простежив за його поглядом і побачив різдвяний календар* із шоколадками всередині.

– Дякую, тату! А де твій? – запитав Вільям.

Кожного року Вільям з містером Трандлом заводили по різдвяному календарю і щоранку перед школою разом відкривали наступні дверцята. Така в них була традиція.

Вільяму здалося, що лице містера Трандла на мить спохмурніло, але він квапливо усміхнувся.

– Я подумав, Вільяме, що цього року було б цікаво мати один календар на двох, – мовив містер Трандл.

Останнім часом вони багато чого мали на двох, оскільки в містера Трандла не вистачало грошей. Але Вільям на те не зважав.

* За традицією, це листівка або картонний будиночок з віконцями, що відкриваються, де в спеціальних коробочках лежать або цукерка, або записка з побажаннями (у релігійних сім'ях – з цитатами зі Святого Письма), або маленькі подаруночки. Календарі бувають і у вигляді мішечків, пакетиків, сумочок або згортків, розвішаних на стрічці. Різдва́ний календар починається з першої з чотирьох неділь до Рідва і закінчується Святвечором. – Прим. пер.

– Добре! – сказав він. – Я відкрию дверцята, а ти, тату, можеш взяти собі першу шоколадку.

– А може, краще я відкрию дверцята, а *ти* забереш шоколадку собі? – запропонував містер Трандл.

– Дякую, тату, – зрадів Вільям, широко всміхаючись. Він потайки сподівався, що тато так скаже.

– Скажи «си-и-ир»! – попросив містер Трандл, швиденько зазнімкувавши себе з сином. – О, з цього кадру вийде чудесна різдвяна листівка!

У Трандлів була ще одна традиція – фотографуватися першого грудня для різдвяних листівок, які вони надсилали своїй численній далекій родині: тітоньці Кім на острів Вайт, прабабусі Джоан, яка скидалася на відьму, двоюрідним сестрі і брату, Ліллі та Джо, тітоньці Джулії, троюрідному брату Сему, дядечку Г. Трандлу, прадідусю Кену... То був довгий список, і половини рідні Вільям зроду не бачив!

– Вільяме, ти вже думав, що попросиш в Санті на Різдво? Невдовзі ти маєш надіслати йому лист, – сказав містер Трандл, відкривши перші дверцята різдвяного календаря. Вільям виїняв звідти шоколадного сніговики, але раптом передумав його їсти.

– Хлопчику мій, у чому річ? – спитав містер Трандл.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

– Ну... просто... просто я не думаю, що цього року Санта зможе принести мені те, що я хочу, – відповів Вільям, сумно поглядаючи на плакат із динозавром на стіні. – Я майже впевнений, що ельфам не під силу зробити справжнього динозавра.

– Зробити? – перешитав містер Трацдл, з виглядом знавця сьорбнувши чаю зі свого горнятка. – Ельфи взагалі нічого *не роблять!*

Вільям виглядав спантеленим.

– Але ж я думав, що то ельфи Санти *роблять* всі ці подарунки на Північному полюсі, – сказав він.

– ТЬХУ! – вигукнув містер Трацдл, виплюхавши трохи чаю. – Боюся, Вільяме, це – велика гора дурних пустопорожніх імбирно-пряникових балачок і нісенітниць. Хто б тобі це не сказав, знай, він – справжній шипкотрус! *Роблять* подарунки? Аби ж то! Хочеш, я тобі розкажу, як ельфи *насправді* працюють? – спитав він, і в його очах раптом спалахнула іскра.

– Так, будь ласка, таточку! – закричав Вільям і якнайзручніше вмотився на ліжку. Йому завжди подобалося слухати всілякі татові історії, адже той був чудовим оповідачем, а особливо добре розповідав про Різдво, бо, як вам уже відомо, містер

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Трандл любив усе різдвяне. Він знав усе, що тільки можна було знати про Санту, ельфів та Північний полюс. Ще відколи він сам був хлопчиком, це була його улюблена пора, і він завжди першим починав святкувати Різдво. Якось він прикрасив різдвяну ялинку ще в липні (що дуже дратувало сусідів). Вільяму подобалася ця історія.

– Що ж, насамперед тобі варто знати, що в ельфів надто маленькі ручки, щоби виготовляти гарні іграшки, до того ж у них всього-на-всього три пальці.

– Три пальці? Не може бути! – Вільям почав смішно викручувати руками, буцімто в нього три ельфійські пальці. – А наскільки ельфи маленькі, тату? – запитав він.

– Дуже маленькі, Вільяме. Дивитися на ельфа – це як дивитися на людину через бінокль, перевернутий не тим боком, – пояснив містер Трандл.

– Оце так! – сказав Вільям, точно знаючи, що батько має на увазі.

– Ні, ельфи далеко не іграшкові майстри, – продовжив містер Трандл. – Північнополюсні ельфи добре надаються лише до фермерства та гірничої справи. Дозволь мені, хлопче, розказати тобі, як

це все працює. Спершу Санта отримує листи від хлопчиків та дівчаток зі всього світу, точнісінько таких як ти, Вільяме, з проханнями принести їм усілякі різдвяні подарунки. Тоді Санта вмощується біля каміна у своєму кріслі-гойдалці і *кожен* лист зачитує вголос. Не про себе, Вільяме!

Вільям кивнув, уважно слухаючи.

– Це дуже важливо, Вільяме, тому що в його кімнаті для читання листів стоїть неймовірно стара, неймовірно скручена і неймовірно чарівна різдвяна ялинка. Якби ти її побачив, то подумав би, напевно, що то якась засохла гілочка у квітковому горщику, але вона надзвичайно важлива. Вона була першою різдвяною ялинкою в усьому світі, і вона досі живе, а тепер ще й сидить і слухає, як Санта читає.

– Ялинка, що *слухає*? Серйозно, тату? – Вільям не повірив у таку нісенітницю.

– Звісно! Всі дерева слухають, Вільяме. А чому тоді, по-твоєму, вони постійно мовчать? Бо вони слухають, ось чому! – пояснив містер Трандл, розклавши все по полицках. – Поки Санта вголос зачитує листи, стара, скручена, чарівна ялинка пускає паростки дуже особливих з виду бобових стручків.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

– Бобових стручків! – вигукнув Вільям. – Яких ще таких «бобових стручків»?

– Це магичні різдвяні бобові стручки, Вільяме, які Санта зриває і передає ельфам-фермерам, а ті, своєю чергою, варять їх у казанках, поки звідти не повискакують різдвяні боби. Ці боби дуже великі, з червоними та білими завітками. Якби ти скуштував одного, Вільяме, тобі би так засмакувало, що в тебе з очей полились би веселки, а самі очі повипадали би, тому їх *ніколи* не можна куштувати.

Вільям кивнув, взявши собі на замітку ніколи не їсти різдвяних бобів.

– Тоді ельфи-фермери несуть боби на бездоганно білі сніжні рівнини і глибоко саджають їх у холодний, сипучий сніг. Закінчивши роботу, всі ельфи гуртуються і чекають на знак. В очікуванні вони заводять пісню.

Містер Трандл прокашлявся, щоб заспівати найдивнішу ельфійську пісню своїм найкращим ельфійським голосом:

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

